

JØDISK SAMFUND

udkommer den 15. i hver måned og tilstilles gratis alle medlemmer af Det mosaiske Troessamfund i København. Abonnementspris for ikke-medlemmer af Troessamfundet: Kr. 10.— årlig. Kr. 5.— halvårlig.

Redaktion: Torben Meyer, ansvarshavende, Olgasvej 42, Vedbæk. Telefon Vedbæk 164.

Ekspedition: Max Arnheim, Krystalgade 11, Telefon Palæ 4097 dgl. kl. 9-16 (lukket lørdage).

Kassekontor: Grosserer Erik Hertz, Vognmagergade 7, Telefon Central 13252.

Annonceafdeling: Forretningsfører Jul. Goldschmidt, Aaboulevard 1, V, Luna 333.

«Jødisk Samfund» udgives af en privat kreds og er ikke officielt organ for Mosaisk Troessamfund.

Fejl ved bladets distribution bedes skriftligt meddelt ekspeditionen, hvortil også meddelelse om flytning snarest bør gives.

1943-1953

Vi står nu overfor at skulle samles om minderne fra en mørk periode i Danmarks-historien minderne fra 1943, minderne fra oktoberdagene, da nazisterne iværksatte deres jødeforfølgelser på dansk jord. Kulminationen i dette tilbageblik vil ske den aften, da kong Frederik og dronning Ingrid for første gang besøger Synagogen for i en time sammen med landets største personligheder og sammen med menigheden at tænke tilbage på den tid, da både kongehus og myndigheder, jøder og ikke-jøder var udsat for barbari og ydmygelser, forfølgelser og død. Og man vil mindes kong Christian og dronning Alexandrine, de to stolte, ukuelige og uforglemmelige, der i spidsen for deres folk fandt sig i og gjorde modstand, holdt hovedet højt, stolt, og holdt ud, til solen atter steg op. Aldrig vil nogen i dette land glemme den inspiration, det smukke forbillede, som netop Danmarks kongehus dengang gav sit folk, og det er i taknemmelig erindring herom, at jøderne i Danmark nu vil samles omkring vort nuværende kongepar, der så smukt og så selvfølgelig er gået videre i kong Christians og dronning Alexandrines fodspor.

*

Vi har stadig brug for al den inspiration, for alle smukke eksempler, der udgår fra landets første borgere. Vi har brug for noget at stole på, noget at holde op som forbillede og vejviser for hele verden. Troede man, at antisemitisme var udryddet med udryddelsen af 6 millioner jødiske mennesker, troede man, at forfølgelser og fornedrelser, død og fordærv var sluttet med oprettelsen af staten Israel — dette det skønneste resultat af Hitlertidens antisemitisme — måtte man se en tro og et håb tilintetgjort. Der findes endnu mennesker, som skyder jøderne de frygteligste hensigter i skoene, som ikke blues for at repetere svundne tiders påstande og handle derefter. Den

lille håndfuld jøder, der er blevet tilbage i Europa, har det i nogle lande vanskeligt, betragtes stadig ikke som normale mennesker, for hvem et normalt liv bør ligge frit, og mange steder står »det jødiske problem« endnu på dagsordenen.

Dog ikke i Danmark. Det danske folk, som i hine mørke oktobernætter rejste sig og gav landsmænd i nød en hjælpende hånd, som ignorerede personlig fare, som døgn efter døgn risikerede deres egne og deres pårørendes liv og lemmer, og som ikke helmede, før den sidste jøde var bragt i sikkerhed hinsides sundet, dette danske folk er gået usmittet gennem ethvert fremmed forsøg på at så antisemitismens onde frø, det har hævdet åndsfrihedens og trosfrihedens gamle idealer, vist, at de er rodfæstede i dette folks sunde sjæl, og ikke alle — af fremmede iscenesatte — anslag har haft held til at vinde andre end nogle få, ubefæstede sjæle for sig. Hele den store rest har stedse vist sig som kong Christians værdige undersåtter, og vi danske jøder må prise os lykkelige over at leve i dette vort land, der har betydet — og stadig betyder — meget for os, og som vi har ydet vort bidrag til åndeligt og økonomisk.

Til daglig tænker vi ikke meget over alt dette. Når man betragter sig som naturlige borgere i et naturligt land, opstår der ingen problemer, og ingen forskelle viser sig i religiøs eller racemæssig henseende. Men nu ved en mindededag må man have lov til at gøre op, lov til at udtrykke en tak for det liv, som landsmænd lod os beholde, lov til at samles med den kongemagt, der stod og stadig står som den ypperste eksponent for danskheden, når den er smukkeste og rigest, og det er med glæde, taknemmelighed og stolthed, at Synagogens porte slås op for kong Christians og dronning Alexandrines søn og svigerdatter, ganske som det danske folk med samme følelser vil erfare om mødet mellem kongehus og jødedom og deri se noget naturligt og selvfølgelig.